

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **PROFI INDUSTRY s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Orebitská 66/6, Praha 3, dříve zastoupena JUDr. Jiřím Kacafírkem, advokátem, se sídlem Pražská 84/15, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020, č. j. 6623/1.30/20-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 2. 2022, č. j. 57 A 15/2021-53,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) rozhodnutím ze dne 7. 9. 2020, č. j. 9440/6.30/20-16, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že minimálně v období od 9. 9. 2019 do 20. 9. 2019 v provozovně UNITED BAKERIES a.s. umožnila cizince H. P., narozené X, státní příslušnici Ukrajiny, výkon práce bez povolení k zaměstnání. Za tento přestupek uložil oblastní inspektorát práce žalobkyni pokutu ve výši 80.000 Kč a zároveň rozhodl, že žalobkyně je povinna uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí oblastního inspektorátu práce tak, že opravil identifikační číslo společnosti UNITED BAKERIES a.s. a ve zbývajících částech rozhodnutí oblastního inspektorátu potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který však žalobu výše označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení věci samé, z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 3. 2022,

č. j. 80 Cm 60/2022-2, stěžovatelku zrušil a nařídil její likvidaci, k čemuž jmenoval likvidátora. V důsledku ukončení likvidace došlo dne 30. 3. 2023 k výmazu stěžovatelky z obchodního rejstříku, čímž stěžovatelka ve smyslu § 185 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“) zanikla.

[5] Zánikem stěžovatelka pozbyla způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), zároveň tím došlo k zániku plné moci udělené jejímu zástupci [§ 28 odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. posuzoval, zda je v daném případě možné pokračovat v řízení s právním nástupcem stěžovatelky, případně s jinou osobou, jež vstoupila do práv a povinností, o které v řízení jde.

[6] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestního práva (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada, že výkon trestu zaniká v případě smrti odsouzeného, popř. jeho prohlášením za mrtvého (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2019, č. j. 5 Afs 139/2019-28). Trestní sankce (např. peněžitý trest) tak nemůže přejít na jinou osobu. Důvodem je mimo jiné skutečnost, že každá trestní sankce má ryze osobní charakter a je neodmyslitelně spojena s osobou odsouzeného (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 3/2013-17, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 1 Afs 101/2006-111, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 5 Afs 71/2011-106). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zanikla bez právního nástupce a převzetí jejích práv a povinností není možné, nemohl Nejvyšší správní soud v řízení pokračovat.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh mimo jiné tehdy, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. To platí i v řízení o kasační stížnosti (§ 120 s. ř. s.).

[8] Zánik stěžovatelky, aniž by bylo možné právní nástupnictví podle § 107 o. s. ř., představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 3 Ads 166/2018-68). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Stěžovatelka v řízení zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Kasační stížnost však byla odmítnuta, a proto by měl být stěžovatelce podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč vrácen. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zanikla bez právního nástupce, a není tedy možné jí uvedenou částku vrátit, Nejvyšší správní soud o vrácení soudního poplatku nerozhodoval. V případě obnovení stěžovatelky ve smyslu § 209 občanského zákoníku může soud na návrh likvidátora či jiné osoby, která osvědčí právní zájem, o vrácení soudního poplatku dodatečně rozhodnout.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu